

Excel·lentíssim Sr. Alcalde, autoritats, ciutadans de Tarragona, i públic en general, bona, boníssima tarda!

Vagi per endavant que ser aquí és un honor i un privilegi, que sempre portaré entre els meus records més preuats, i que agraeixo profundament.

El dia en que em van proposar ser la pregonera de les nostres Festes de Santa Tecla, de fet va ser la consellera Sandra Ramos qui ho va fer, la meva sorpresa va ser enorme. En una petita fracció de temps el meu cap va haver de processar el que significava el que m'acabaven de comunicar. Mai, ni en els meus somnis més agosarats, hagués imaginat aquella situació...Però del que sí soc conscient es de que quelcom anomenat emoció, es va apoderar de mi. I en qüestió de segons, i davant la pregunta que m'havia fet la Sandra Ramos, vaig respondre "sí".

Va ser després, quan van anar passant els minuts, les hores, que vaig realitzar el que significava la tasca de pregonera. La enorme responsabilitat que comportava. Perquè, a banda de ser un honor, un privilegi, poder obrir unes festes tan nostres amb el pregó, també era una ocasió per utilitzar un altaveu com aquest, i, des de la ciutadania de a peu, al la qual pertanyo, poder parlar d'aquesta ciutat que tant estimo. I sobre tot fer-ho de manera entenedora, de forma que no quedés en un discurs protocol·lari, sinó que fos un missatge "viu". Un reflex d'una manera de pensar i de veure la nostra ciutat.

Cóm és que em vaig decidir tan ràpid a dir sí? Doncs us confessaré que, en una fracció de segon, vaig recordar dues persones, tarragonines de soca-rel, que han estat cabdals dins

la meua vida, i que es van presentar en el meu pensament com dues espurnes que van encendre aquest "sí": la meua mare, la Montserrat Salvador, i el meu avi matern, en Lluís de Salvador.

I és per això que voldria recordar-los avui, com un petit homenatge a dos éssers que van estimar Tarragona amb tot el cor, que em van transmetre aquest sentiment, i que, cadascú a la seva manera, van presumir de la seva ciutat, de la nostra ciutat, allà on la vida els va dur.

La mare hi va néixer, hi va créixer i va donar els seus primers passos a l'escola...fins que la Guerra Civil va trencar els seus jocs infantils, i va haver de marxar cap a França amb només vuit anys, fugint de la persecució política que, de ben segur, si no marxaven, trencaria la seva família en el moment en que entressin a Tarragona les tropes nacionals.

Va fer-se gran a França, va tornar a Catalunya, i va començar la seva carrera professional com actriu. Va fer "les Amèriques", com es deia aleshores, va tornar a Catalunya, i va continuar fent teatre, cinema, televisió...Complint el seu somni de joveneta: ser actriu!

Aquest any, al maig, ens va deixar, després d'una vida plena, i diversa, viscuda com ella volia. I sempre, sempre, tan aquí com a l'altre banda de l'oceà, va reivindicar Tarragona com el seu estimat bressol.

L'avi, per la seva banda, és un altre cosa: ell portava gravada a la pell la ciutat de Tarragona. A causa de la professió dels meus pares, vaig créixer al costat d'ell i de la seva dona, la Concepció Deop, des que tenia dos anys. Els avis van ser les meves guies, els meus educadors, els meus refugis, i, en el cas del meu avi, el meu indiscutible mestre i mentor. Ell va ser un

lliurepensador, tot i que de tarannà republicà, que va haver de marxar a l'exili, després d'haver exercit com a periodista, malgrat els desitjos de la seva mare, de família benestant, que considerava al seu fill com el "rebel" de la casa. Va criticar hipocresies, manques de honestat, i manques de Llibertat, i va ser empresonat a Pilats avui torre del Pretori, com a conseqüència d'aquestes idees, durant la dictadura de Primo de Rivera. Més endavant, en iniciar-se la Guerra Civil, va escriure les cròniques dels bombardejos que patí la seva estimada Tarragona, per testimoniar la barbàrie a la que estava sotmesa, i el sofriment dels seus conciutadans. I va ser ell qui, havent tornat a Catalunya, després de quinze anys d'exili a França, juntament amb la seva dona, va donar-me una escala de valors determinada, que, entre altres coses, m'ha ajudat a ser com soc. Li dec, els hi dec l'amor, la educació, els coneixements, la cura que van tenir de mi, fins el seu darrer dia, i, evidentment, els hi dec ésser avui aquí, amb tots vosaltres...

Us deia que l'avi era periodista. Doncs bé, va ser ell qui va tenir el privilegi d'entrevistar Federico García Lorca un dels cops en que el poeta, músic i dramaturg va visitar Tarragona. M'hagués encantat veure'ls als dos, cara a cara, conversant d'aquelles coses que tenien en comú: la Llibertat, la Justícia, la cultura, la literatura, el teatre...la Història. I Roma. Roma, com a bressol de Tarraco. Per alguna cosa en García Lorca va qualificar apassionadament Tarragona, de "Roma pura".

Aquest any, en el que Tarragona celebra els noranta anys passats des de aquella visita, les dues figures que, curiosament, actualment es donen la mà en la meva vida artística amateur, precisen ser recordades juntes, davant el

Balcó, juntes, a les Muralles, juntes al teatre Tarragona. Compartint ideals, maneres de veure la vida, que pot ser hauríem de tenir ben presents perquè la barbàrie no es repeteixi.

I què es Tarragona? Aquella Tarragona que va enamorar el poeta granadí, i que era present constantment dins la ment del meu avi. Cap a on camina Tarragona? Aquesta Tarragona que tan estimaven, i que avui llueix engalanada per al seva Gran Festa Major?

Mireu: per mi Tarragona és una mare. Tal i com la va representar el gran escultor Julio Antonio, en el grup que coneixem popularment com “Els despullats”. Una mare, nascuda fa milers d’anys en un petit turó, enmig de boscos de pins, i amb el mirall de la Mediterrània als seus peus. Una mare amb els ulls al mar i a la muntanya, alhora.

Tarragona es una mare que, al llarg dels segles, ha vist morir desenes de milers dels seus fills, víctimes dels enfrontaments que, tossudament, creem els éssers humans. Fills morts que van des de els seus primers pobladors, fins a les víctimes dels darrers conflictes del segle passat. L’arribada de Roma, les guerres al llarg de la Edat Mitjana, la Guerra del Francès, i la nostra vergonyosa Guerra Civil, són només unes pinzellades de tot el que es va emportar tants fills que van viure en aquesta ciutat.

I també n’ha vist abandonar-la a milers, fugint d’aquests mateixos conflictes. Fills d’aquesta mare, que els va haver de veure marxar, sense saber si tornarien algun dia a trepitjar els seus carrers.

Aquesta mare comuna ha estat assetjada, abandonada, arrasada, bombardejada...I sempre, sempre, ha sabut ressorgir de les seves cendres. Ella ha seguit vorejant la platja amb la blancor de la escuma, jugant amb el Mare Nostrum, que la va fer gran. Ha seguit oferint albades glorioses i postes de sol ardents, que cap tecnologia humana podrà mai igualar. Ha continuat xiuxiuejant amb el vent, pels carrers del Casc Antic, i ha ofert, i ofereix als que ens visiten, el privilegi del seu clima, i la Història que traspuen els seus monuments.

Tarragona, no per res, va ser filla predilecte de Roma. Una ciutat que va enamorar un emperador, César August, que la va fer capital de l'Imperi durant dos anys, en fer-hi estada. I que la va guarnir, la va mimar, reconeixent-la com una petita Roma, senyorívola i bella.

Doncs bé, Tarragona, aquesta ciutat mil·lenària, és una mare que sovint no és prou estimada pels seus fills.

Ella es desviu per aixoplugar-nos, tant als fills nadius, com als adoptius, vinguts de tots els punts cardinals. Ella ens dona la seva riquesa, sense demanar res a canvi. Ens fa present de tot un seguit de recursos naturals. És font d'inspiració, i casal de portes obertes. No en va ha vist passar pels seus carrers gent vinguda d'arreu, al llarg de la seva Història. És mare, com deia, i les mares estimen, i tenen lloc al seu cor per tots els qui viuen i arriben a la seva llar.

Tanmateix, i malgrat aquest amor, els seus fills no sabem honorar-la sempre com mereix. Donem per fet que ens "deu" aquests regals, ja que hi vivim. Però la realitat és que no ho apreciem suficientment. Assumim que som fruit i branca de Roma, i que August va distingir la ciutat de manera preferent,

però vivim de “les rendes” d’aquest tracte preferencial, sense plantejar-nos com havia d’estimar l’emperador la Tarraco d’aleshores, per deixar-hi una empremta tan gran. Què hi va veure en aquest turó, i en aquest port, i en aquestes platges, en aquest paisatge ple de llum daurada, per consagrar-li les seves atencions....I, encara més trist, de vegades ni tan sols hi pensem en aquest passat tan important, que ens ha marcat per sempre, fins i tot en la nostra manera de ser, i que fa que molts visitants es quedin bocabadats davant les restes monumentals de la nostra Història.

Veureu: Tarragona precisa del nostre amor, de la nostra cura, i l’amor no està fet de discursos grandiloqüents, bones intencions, promeses o celebracions puntuals. No. L’amor es construeix dia a dia amb fets, accions, detalls...presència encara que sigui des de l’ombra...De res serveix una gran festa avui, i tot un seguit de freda indiferència, demà.

Tarragona, com a mare, ens necessita. Als qui gestionen, i gestionaran, i a tota la ciutadania. Porta molts segles ja, a les seves esquenes. El llegat d’August es present en ella, però ara ens pertoca a nosaltres la tasca de perpetuar-lo. Es ben cert que si no coneixem i cuidem el nostre passat, ens serà gairebé impossible escriure el nostre present, i menys encara preparar el nostre futur. Un xic com el guió d’una pel·lícula: ara ens pertoca a nosaltres redactar-ne la nostra part.

I què significa estimar Tarragona? Significa respectar la seva fesomia. Significa no embrutar els seus carrers amb deixadesa, ans al contrari: procurar que resplendeixin, ja que també son casa nostra. Significa empatitzar amb aquells conciutadans als qual la vida els ha mostrat el seu rostre més dur, allargant-los-hi la mà, i cercar solucions. Significa

“educar”, de la manera que sigui més eficaç, aquells que, sense cap raó, dificulten gratuïtament la convivència. Treballar des de les institucions, perquè els ciutadans es sentin segurs i cuidats. Proclamar la Justícia, la que s’escriu amb majúscules, amb més seny que rauxa, més raonament que visceralitat. Significa donar veu als avis, i educar els nens en el respecte cap a ells, ja que l’actitud es cultiva gairebé des de el bressol. Significa enriquir-se amb altres cultures i parles, enlloc de etiquetar a tort i a dret, sense cap base ni raó.

Significa promocionar el patrimoni: el romà, i el que no ho és. Facilitar-ne l’accés, i acollir el visitant forani i l’autòcton, amb informació acurada. Interessar-nos per ell, i visitar-lo. Fomentar des de l’escola, el respecte imprescindible envers les restes del nostre passat. No viure, repeteixo, de “les rendes d’August”, sinó agrair el seu llegat, i fer-lo brillar arreu.

Significa posar en valor els talents que floreixen a la ciutat, facilitar el seu creixement, i ajudar-los a mostrar el que porten dins. Masses vegades pensem que es millor el que “ve de fora”, que el que tenim aquí. Hi ha una riquesa tan gran per descobrir!...Son tants els artistes “ocults”, fills nadius o adoptius, que cerquen la manera de expressar el que senten, amb les seves obres...

Estimar la mare Tarragona significa assumir que ella ha crescut S’ha fet gran, i, de Llevant a Ponent, passant pel Nord, ha obert els braços, creant nuclis de població que, tot i estar més allunyats del seu centre, no ho estan del seu cor. Tots aquests barris perifèrics son com sarments d’un mateix cep, i com a tals, els seus habitants necessiten, mereixen, sentir-se ciutadans amb les mateixes condicions que els que viuen al nucli de la ciutat. Transport més freqüent els caps de setmana

i les nits, seguretat, infraestructures...Encara queda molt per fer. Són unes reivindicacions de dècades, però no per això menys actuals i necessàries.

Estimar Tarragona és "viure-la". Cap mare vol que els seus fills només la engalanin i s'empolainin, tres cops o quatre l'any. A les mares els hi agrada la actitud diària, les ganes de trobar-se al voltant de la seva taula. Ella té regals per tots: música diversa, carrers acollidors, bancs que inviten a gaudir del paisatge urbà...Pot ser que només esperi que nosaltres ens esforcem per aixecar els ulls de la pantalla virtual que ens esclavitza, i treballem plegats perquè la seva llar sigui de debò acollidora.

Deia abans que aquesta mare comuna, Tarragona, ha patit molt, des que va néixer. Sap de guerres, conflictes, morts i fugides. I per això pot i deu comprendre com pocs, el que significa viure una d'aquestes circumstàncies. Ens ensenya les seves ferides, perquè nosaltres, els seus fills, puguem comprendre les de tants altres habitants del nostre món. No us en faré pas una llista de conflictes mundials: no és el lloc ni el moment, i tots n'estem assabentats, però permeteu-me que, des de aquesta tribuna que avui se'm ofereix, denunciï, no seria jo si no ho fes, el que no és pas una guerra, si no un Genocidi. Una eliminació sistemàtica d'un poble, per part del sionisme més cruel. Sí: puc imaginar Tarragona dient-nos "Mireu-me, mireu Palestina, recupereu la meva memòria, reflexioneu, i obreu en conseqüència".

I tot el dit es tasca de tots. No en va una comunitat precisa d'una gestió acurada i amb esperit de servei, i creix i evoluciona des de la base. No podem pas espolsar-nos la

responsabilitat, com a fills mandrosos que esperen que els seus germans els hi facin la feina.

Avui comencen oficialment les Festes de Santa Tecla. Aquella noia que no va dubtar el defensar el que creia. Amb coratge i decisió. La que creia que una nova societat era possible. I per això la honorem i la celebrem. Per això som aquí.

I, ara que som de festa gran, amics, us puc ben assegurar que quan la superació constant dels castells, l'esperit d'unió de les sardanes, la destresa del ball de bastons, la joia dels nans, la presència imposant dels gegants i la sàtira saludable dels balls parlats, arribin a ser símbol de la nostra actitud cap a la nostra estimada ciutat, aleshores la nostra mare Tarragona, feliç en sentir-se novament estimada, ens oferirà el més dolç dels seus somriures.

Gràcies a tots, per la vostra presència. Gràcies a les autoritats per aquest honor. Per la seva confiança.

I ara, amics, gaudiu a plé de la festa!!!! Rieu, balleu, celebren, i dieu ben fort:

VISCA TARRAGONA, I VISCA SANTA TECLA!!!!!!

Tarragona, 21 de setembre de 2025